

F. t. l. vedr. banker og sparekasser m.v.

De øvrige forslag er udformet efter drøftelser med Den Danske Bankforening, Danmarks Sparekasseforening, Danmarks Nationalbank og Tilsynet med Banker og Sparekasser.

8. Administrative og statsfinansielle konsekvenser

I-forbindelse med en omorganisering af Industriministeriet sammenlægges Tilsynet med Banker og Sparekasser og Forsikringstilsynet fra 1. januar 1988 til ét tilsyn – Finanstilsynet – som i den forbindelse tilføres øgede ressourcer, bl.a. i form af årsværk. Det er et væsentligt led i strukturændringen, at der åbnes adgang til løbende justering af ressourcefordelingen inden for ministeriets forskellige områder.

Et eventuelt yderligere behov for ressourcer, som følge af lovforslaget, kan vanskeligt vurderes før strukturomlægningen er tilendebragt. Da pengeinstitutterne dækker omkostningerne ved tilsynet vil en eventuel ressourceforøgelse ikke medføre udgifter for statskassen.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 1 og 2

Ændringerne er redaktionelle. Der henvises til bemærkningerne til forslagens kapitel 12b, (nr. 16).

Til nr. 3

Revisors ret til indkaldelse af og deltagelse i bestyrelsesmøder indebærer dels, at revisor sikres information på samme niveau som bestyrelsesmedlemmer, og dels at revisor har mulighed for at orientere bestyrelsen om væsentlige regnskabsmæssige forhold af betydning for pengeinstituttets virksomhed. Som konsekvens heraf må det forudsættes, at revisor får tilsendt dagsorden med bilag på lige fod med bestyrelsesmedlemmer.

Den kompetence, der i 3. pkt. tillægges revisorerne, gælder for såvel eksterne som interne revisorer.

Til nr. 4

Bestemmelsen sigter mod tilfælde, hvor det konstateres, at pengeinstituttet er i vanskeligheder. I tilfælde, hvor pengeinstituttets ledelse ikke selv tager initiativ til at meddele tilsynet om dette, er de valgte revisorer forpligtede til at påse, at tilsynet får kendskab til problemerne. Revisor kan endvidere indkalde og orientere bestyrelsen, jf. forslagens § 16b (nr. 3). Eventuelt kan revisor vælge at fratræde og herefter over for tilsynet redegøre for årsagen til fratrædelsen, jf. forslagens § 36, stk. 7, (nr. 12).

Til nr. 5

Bestemmelsen i *stk. 1* indebærer, at egenkapitalen måles i forhold til et pengeinstituts samlede aktiver, inkl. garantier, mens den nugældende regel sætter egenkapitalen i forhold til pengeinstituttets gælds- og garantiforpligtelser.

Ved anvendelse af aktivsiden ved måling af solvens-forholdstal er det muligt at tage hensyn til de forskellige risici, der hviler på de enkelte aktiver. De risici, der kan hvile på et aktiv, er debitorrisiko, renterisiko og valutarisiko.

Der er ved udformningen af bestemmelsen alene nævnt forskellige risikoformer, medens de enkelte forretninger, som pengeinstitutterne udfører ikke er nævnt. Dette indebærer, at der ved reglen er taget højde for, at pengeinstitutterne til stadighed udvikler nye forretningstyper.

Begrebet aktiver skal forstås i bred forstand. Det afgørende ved vurderingerne af, om en forretning skal medtages i beregningen, er, om der hviler en af de ovennævnte risikoformer på forretningen.

Den procentandel på 7 pct., som egenkapitalen skal udgøre af de vægtede aktiver, er fastsat ud fra kalkulationer på baggrund af pengeinstitutternes nuværende balancer.

Det har ikke været hensigten at indføre en stramning af egenkapitalkravene for pengeinstitutterne, men på den anden side heller ikke nogen lempelse. Egenkapitalen skal derfor gennemsnitligt være af samme størrelse som det nuværende krav om, at et pengeinstituts ansvarlige kapital skal udgøre 8 pct. af dets samlede gælds- og garantiforpligtelser.

Ved debitorrisiko forstås den risiko de forskellige typer udlån er behæftet med. Der vil ved risikovægtningen kunne sondres mellem udlån til f.eks. offentlige institutioner, pengeinstitutter og private.

Ved opgørelsen af et pengeinstituts renterisiko anvendes varighedsbegrebet som udgangspunkt. Varigheden angiver en fordrings gennemsnitlige restløbetid, idet der ved beregningen tages hensyn til fordringens afdragsprofil.

Da der ikke for alle fordringer/tilgodehavender foreligger rimeligt tilgængelige oplysninger, der kan danne grundlag for beregningen af varigheden, kan visse fordringer renterisikovægtes efter restløbetiden.

Ved anvendelsen af restløbetiden tages der ved beregningen ikke hensyn til fordringens afdragsprofil. Det må forventes, at danske obligationer skal vægtes efter varigheden. Varigheden vil normalt være mindre end restløbetiden, men for relativt korte restløbetider vil forskellen være beskedent.